Per Nordsletten

Noen religiøse sanger

Sangbok (1907)

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Per Nordsletten: *Noen religiøse sanger* (Sangbok (1907)).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 24. november 2026.

Innhold

Innledning 1
1. O, min Frelsere kjær 2
2. Jeg kjenner et navn med så deilig en klang 4
3. Påskemorgen 1880 6
4. Der er en annen strand 8
5. I storm 1880 9
6. Gjenløste sjel, når skal det have ende 11
7. På Herrens folk en sabbatshvile venter 13
8. Høylovet være du, min Frelser god 15
9. Forlorne sønn i fremmed land 17
10. O kjære sjel, din Jesus står 19
11. Jesus kaller deg 21
12. Så hør, o sjel, den ømme stemme 23
13. Jesu hyrdestemme lyder 25
14. Uti himlen snart en fest skal blive 27
15. Den stille uke i 1890 29
16. På reisen her er jeg så bange 31
17. O Jesu, min Frelser så kjære 33
18. Store Gud, min Frelser kjære 35
19. Vårt Sion er en stor og deilig stad 37
20. For Guds folk er hvile tilbage 39
21. I Torbudalen høsten 1893 41
22. Ved årsmøtet for indre misjon i Kristiansund 26. mars 1894 . . . 44
23. O du beste venn man finner 46
24. O kjære Gud og Frelser søt 48
25. En pilegrim er jeg på jordrike her 51
26. Det store under 53
27. To som passer 55
28. Jeg haver hørt om et deilig land 57
29. Her en fremmed dog jeg er 59

30. Nå Gud skje lov for all din store nåde 61
31. O kjære sjel, som i synden går 63
32. Det var en dag, da fikk jeg bud 65
33. Om jeg forglemmer Sion 67
Om Per Nordsletten 69

Innledning

Av P. Nordsletten. Trykt etter ønske av mine barn og nærmeste venner. Kristiansund 1907.

Om denne utgaven. Flere av disse sangene er senere gitt ut i et mer modernisert språk, blant annet i bedehusenes sangbøker. Her har vi bevisst holdt oss tro mot Nordslettens original fra 1907 og ikke pusset på språket. Bare rettskrivingen er modernisert, og bare der det ikke rører rim, rytme og stavelsestall. Der den nye formen ville tatt bort rimet, står den gamle.

1. O, min Frelsere kjær

1. O, min Frelsere kjær,
hvor elendig jeg er,
hvor mitt hjerte er fullt utav synd!
Ifra hoved til fot,
hjertets innerste rot,
alt en eneste masse av synd.

2. Akk, min kjæreste venn,
mange år svant jo hen
på fordervelsens redsomme vei,
som et rovjaget får,
fullt av blødende sår;
til ditt nådekall svarte jeg nei.

3. Men, min Frelsere kjær,
kan du slik som jeg er
meg antage og feste til brud?
Kan du have meg kjær,
rett så heslig jeg er,
da er du en forunderlig Gud.

4. Ja, ditt ord sier så,
at jeg nåde skal få,
at min synd ei ihukommes mer.
Ditt velsignede blod
giver meg sådant mot
at jeg tror at min brudgom du er.

5. O, så er jeg da din,
og du virkelig min,

jord og himmel er vitner derpå.
Hist på Golgata kors
pakten sluttet med oss,
og i evighet skal den bestå.

6. Men, min kjæreste venn,
der er noe igjen
som jeg ennå må klage for deg;
for på jorden jeg er
blant fiendenes hær,
som bestandig forfølge vil meg.

7. Bli da stedse hos mig
i min hardbare krig,
gi meg nåde å ligge på vakt!
Hver en eneste lyst
som jeg bær i mitt bryst,
kue ned ved din kjærlighets makt!

8. Fremfor alt la ditt blod,
denne rensende flod,
være daglig det kjæreste sted
hvor jeg senker meg ned;
er jeg glad, om jeg gret,
la meg ene kun der finne fred.

9. Men du kommer vel snart,
for jeg lenges så hardt
for å hente meg hjem herifra.
Her er møye og strid,
ja, en farefull tid,
men akk, der hvor jeg salig er da!

2. Jeg kjenner et navn med så deilig en klang

1. Jeg kjenner et navn med så deilig en klang,
og om dette navn vil jeg nynne en sang;
det navnet er Jesus Immanuel god,
som haver meg gjenløst for Gud med sitt blod. :/:

2. Når mine misgjerninger store og svar
meg sier at jeg ingen barnerett har,
da roper det navnet så høyt i min sjel
at blodet, ja, blodet har alting gjort vel. :/:

3. Når djevelen sier: Du er ikke så
at nåden i Kristus deg tilhøre må,
da roper det navnet: Men jeg er da slig
at jeg kan annamme en synder som dig. :/:

4. Når såret og syk her så ofte jeg går,
beklemt og forsagt, stille rinner min tår,
da er dette navnet en balsam så søt,
som stiller og lindrer, borttager min nød. :/:

5. Når mørke og tvil mon omtåke min sjel,
jeg roper og skriker: Det går aldri vel,
da hvisker det navnet så stilt i min ånd:
O, bie etter Herren, du er i hans hånd! :/:

6. Når tusende farer omkring meg jeg ser,
og hjertet især så bedragelig er,
jeg gråter og sukker: Hvor vil dette gå,
mon jeg og de deilige strande kan nå? :/:

7. Da ser jeg på høyden derhenne en favn,
da hører jeg atter det deilige navn;
det vinker og roper: O, klyng deg til meg!
Jeg er jo den samme ennå imot deg. :/:

8. O navn, du forunderlig deilige navn,
o favn, du forunderlig trofaste favn!
Engang skal jeg prise og opphøye deg
for hva du har været og gjort imot meg. :/:

9. Nå ser du, min venn, hva det navn er for meg;
o, gid at det også var dette for deg!
Du må ei forundres om jeg har det kjært,
når alt det meg gir og til himlen meg bær. :/:

3. Påskemorgen 1880

Melodi: Vår sjelelege nå er nær

1. Englene forkynner fred
for de arme kvinner,
som ved graven stod og gret
og ei Jesus finner:
Søk den levende ei her,
han ei blant de døde er;
den, Maria, du har kjær,
han er nå oppstanden.

2. Dette hun ei fatte kan,
seg fra graven vender,
møter derpå og en mann
som hun dog ei kjenner.
«Gråt dog ei, Maria min,
kjenner du ei vennen din?
Stans nå tåren på din kinn;
Jesus er oppstanden.»

3. Skynd deg nå, Maria, hen,
gå til mine brødre,
hils at deres hjertens venn
er oppreist fra døde.
Bring dem dette fredens bud:
Deres synd er slettet ut,
og jeg farer til vår Gud,
til vår felles Fader.

4. Hils dog Petrus, han især,
der han går og gråter,
hils, jeg har ham hjertens kjær,
stakkars arme Peter.
Si: hans synd den er betalt
og tilgivet at han falt,
ja, jeg haver glemt det alt;
Jesus elsker Peter.

5. Om her noen sjel i dag
som Maria gråter,
er her en hvis sjelesak
er så slem som Peters,
kom kun med din synd og nød –
til din Frelsers favn og skjød!
Jesus selv Maria bød
bringe denne hilsen.

4. Der er en annen strand

Melodi: Nå takker alle Gud

1. Der er en annen strand
enn den hvor nå vi stilles,
der er et annet land
hvor all vår nød skal stilles.
O, la oss følge dit,
legg kun fra stranden ut!
Vår reise skal gå godt,
for styrmann er vår Gud.

2. Og når det bliver storm,
så klyng deg fast til Jesus!
Han hjalp så mangen orm,
men husk, da må der bedes.
O, legg deg i hans favn,
han bær deg varsomt frem,
du snart skal nå hans havn
i himlens søte hjem.

3. Farvel da denne gang,
i hjertenskjære venner!
La oss kun sammen stå
i inderlige bønner!
Se ei tilbake mer,
det er min siste bønn,
se stadig kun fremad,
o, se kun på Guds Sønn!

5. I storm 1880

Melodi: Akk, visste du som går

1. I stormens gny, når bølger mektig suser,
et fyr så vennlig vinker imot meg.
Når hjertet fullt av nød og angest bruser,
og for min fot der øynes ingen vei:
Det viser rødt, det blinker tidt
og sees selv i stormen mange mile vidt.

2. Av alle fyr er dette bygd det første,
det reistes på den klippe Golgata;
av alle fyr er dette og det største,
det lyser over både land og hav,
det lyser hjem til himlens kyst,
og dette fyr er Jesu gjennomstungne bryst.

3. Det stråler klart fra Jesu åpne hjerte,
til hver en fattig synder vinker ømt.
Når Satan, synden, verden gjør deg smerte,
og du i alt deg finner skyldig dømt,
da blinker fyret: Skynd deg, fly
til Jesu åpne favn, der er for stormen ly!

4. Og snart det styres inn i sabbatshvilen,
der, Gud skje lov, meg ingen bølge når;
da er det slutt på kampen, synden, tvilen,
og seierskronen jeg av nåde får.
Der bløder hjertet aldri mer;
med lov og takk på alt jeg da tilbake ser.

5. Der treffes jeg med slekt og venner kjære,
som jeg i stormen her var sammen med;
der skal vi aldri, aldri skilles mere
og aldri engstes som når her vi gret;
der skal vi synge Lammets pris,
som trofast førte oss inn i sitt paradis.

6. O dyre sjel, som nå er her til stede,
mot hvilket mål har du ditt kompass satt?
Skal du gå inn til himmerikes glede,
eller gå ned til helvets sorte natt?
O, skynd deg! Fyret blinker enn,
men skynd deg, kom i dag, så du ei blir for sen!

6. Gjenløste sjel, når skal det have ende

Melodi: Akk, visste du som går

1. Gjenløste sjel, når skal det have ende
på verdens vesen, syndens liv og lyst?
Når skal det skje, når vil du deg omvende
og fly til nådens favn og hulde bryst?
Betenk hvor hurtig tiden går,
at snart for siste gang ditt livets klokke slår!

2. Hvor lenge skal din Fader gå og vente?
Hans hjerte bløder natt og dag for deg.
Så ofte han alvorlig bud deg sendte
og bad så ømt: O barn, kom hjem til meg!
Når skal det skje? O sjel, gi svar:
Når vil du komme hjem i favnen hos din Far?

3. Er det så godt den bedre vei å ile?
Der er du fredløs, sjelen full av sår,
der bløder du av syndens giftig pile
og er et ille sønderrevet får.
O stans – vend om til Hyrdens favn,
og redd din arme sjel, vend om i Jesu navn!

4. Se, Jesus står med åpen favn og hjerte,
han ønsker kun å få forbarme seg;
fly kun til ham med all din nød og smerte,
han som en moder vil omfavne deg.

Ja, tusen, tusen ganger mer
enn alle jordens mødre haver han deg kjær.

5. Han sier: Kom, mitt lam, til livsens enge,
mitt blod er balsam for ditt hjertesår.
Se druen i mitt purpursår å henge,
der legedom og hjelp for alt du får.
O, skynd deg, sjel! O arme sjel,
og gå ei fredløs bort, en bunden syndetrell!

6. Og kom ihu den salighet som venter
en Jesu brud når striden her er endt;
sin vogn han sender snart og den hjemhenter.
Kom, arme sjel, nå før det er for sent!
For sent – o – hvilket redsomt ord!
Tenk om det blir det siste du får sagt på jord!

7. På Herrens folk en sabbats-hvile venter

Melodi: Akk, visste du som går

1. På Herrens folk en sabbatshvile venter,
når reisen gjennom ørken er forbi.
O store håp, at Kristus snart meg henter,
og jeg er fra all nød og jammer fri!
Tenk snart å kunne skue Gud,
som meg har utvalgt til sin egen hjertebrud!

2. Her går jeg ofte nedtrykt, full av smerte,
i stillhet rinner der så mangen tår;
det verste er mitt eget onde hjerte,
det gjør min ånd så ofte syk og sår.
Jeg ofte engstlig, bange spør:
Kan jeg dog målet nå, som galt bestandig gjør?

3. Av verden, Satan, kjødet er jeg plaget,
om natt og dag med dem må føres strid.
Jeg såret blir og ofte blodig slaget
og ser ei utvei til å komme did.
Jeg spørger: Hvor skal dette gå?
Kan jeg engang til slutt hin sabbatshvile nå?

4. Da får jeg høre Hyrdens blide stemme:
O kjære lam, o kom dog i min favn!
Jeg skal for alt så godt, så vel deg gjemme.
O, har du glemt at jeg har hyrdenavn?

O, kom ihu mitt løfteord:
at jeg deg elsker mer enn selv den beste mor.

5. O ja, min tilflukt er til Jesu hjerte,
der er så godt for meg å gråte ut.
Han ser og kjenner vel min bitrest smerte
og alltid elsker meg såsom sin brud.
I sabbatshvilen snart jeg står,
da glemt er all min nød og legt hvert hjertesår.

6. Hvor herlig møtet der engang skal blive
med ektefelle, barn og venner kjær!
Ei noen penn den glede kan beskrive,
når Herrens folk i sabbatshvilen er.
Kom, arme sjel, o kom, gå med,
si verden farvel nå og skynd deg fort av sted!

8. Høylovet være du, min Frelser god

Melodi: O Jesu kjær

1. Høylovet være du, min Frelser god,
som kjøpte meg av jorden med ditt blod,
som tok min synd, min dom, min død og ve,
da du deg nagle lot til korsets tre.

2. Ja, hjertens takk, min Hyrde, Jesus god!
Da jeg for vill, du meg dog ei forlot,
men gjennomsøkte ørkenen dag og natt
og gikk ei trett førenn du fikk meg fatt.

3. I meg du fant et sykt, elendig får,
fra hovedisse inntil fot kun sår;
med kjærlig hånd du mine sår forbandt
uti det blod som ned fra korset rant.

4. Nå leder du meg varsomt dag for dag,
i favnen bær du meg når jeg er svak;
og når i kampen jeg blir ofte sår,
jeg legedom i dine vunder får.

5. Ja, Gudskjelov, nå er min lykke gjort:
Jeg er Guds barn – o tenk – hva det er stort!
All annen lykke akter jeg for skarn
imot å være Herrens kjære barn.

6. En fattig orm jeg i meg selv er her,
og mange synes jeg en tåpe er;

men vent kun litt, snart bladet vendes om,
når vi skal møte hist for Herrens dom.

7. Da spørres ei hva jeg for verden var,
men om den rette bryllupsdrakt jeg har,
om mine klæder hvite vasket er,
om Lammets merke jeg i pannen bær.

8. Men, Jesus min, er reisen snart ei slutt,
så jeg av trengselen kan komme ut?
Jeg trives ikke mer på denne jord,
her er så beskt, for jeg blant Mesek bor.

9. Jeg bie vil, men akk, jeg lenges hardt
og sukker: Herre Jesus, kom dog snart,
så jeg får se ditt blide ansikt på
og seierskronet for din trone stå!

9. Forlorne sønn i fremmed land

Melodi: Se, åpen står Guds Faderfavn

1. Forlorne sønn i fremmed land,
som syk og fredløs går,
jeg fra din Fader hilse kan:
Hans favn den åpen står.
Jeg så hans tåre stor og strid
for din skyld risle ned;
han sukket: Gid han snart kom hid!
For festen er beredt.

2. Hans hjerte slår så ømt og varmt.
O hør nå, barn, kom hjem!
Fortapt og fredløs, syk og arm
du bleven er blant dem
som borgerskap med svinene
i syndens lyst har hatt,
og enden blir i pinene:
Fortapt, o – hør – fortapt.

3. Kom hjem i dag, enn er det tid,
hans hjerte åpent står.
O hør hans stemme: Barn, kom hid
med dine mange sår!
På Golgata der fløt et blod
til frelse og for deg,

det er en sjelebalsam god;
kom, si nå ikke nei!

4. I himmelen en moder står,
som venter på en sønn;
så ofte her på kne hun lå
og gråt for ham i bønn.
Hun venter nå å høre få
at du er kommet hjem
og vil på livets veier gå
til ny Jerusalem.

5. Akk, sjel, o hør i dag mitt råd:
Ennå du frelses kan;
vend om med hjertebønn og gråt,
vend om i Jesu navn!
La himlens harper nå få slå,
fordi du kommer hjem;
du ring og sko og klæder får.
Kom hjem, o sjel, kom hjem!

10. O kjære sjel, din Jesus står

Melodi: Se, åpen står Guds Faderfavn

1. O kjære sjel, din Jesus står
nå ved ditt hjertes dør;
med tårer etter deg han går.
O hør hans stemme, hør!
Han har jo ropt i mange år,
mens du forvillet gikk;
hans hjerte blør, hans fot er sår.
O, gid han deg nå fikk!

2. Er du ei syk og såret nok
av syndens liv og lyst?
Der er ei fred blant verdens flokk,
nei, kun ved Jesu bryst.
Hans tårer rinner jo så stilt,
o, tre dem ikke ned!
Han roper kjærlig, ømt og mildt:
O lam, hos meg er fred!

3. Du gamle synder, mange år
jo ligger bakom deg,
enn Jesu favn den åpen står,
han roper: Kom til meg!
O, se ham dog i øyet inn,
det fullt av tårer står;
han sier: Kom dog, vennen min,
her leges dine sår.

4. Men skynd deg, dagen snart er endt,
og du for dommen står;
tenk om du komme kan for sent!
Det så med mange går.
O, hvilken grusom evighet
i de fordømtes natt!
Du er der snart, ja, før du vet,
for dagen endes brått.

5. Akk, unge sjel, jeg har en bønn
til deg i Jesu navn:
O, følg ei den forlorne sønn
hen i det fremmed land!
Så mangen har sin lykke spilt,
sitt hjem, sin arv, sin fred,
og vandrer om i verden vilt
på syndens vei så bred.

6. Kom hjem igjen, du arme sjel,
din Fader venter sårt;
o, vær ei lenger syndens trell,
den tjeneste er hård.
Hos Gud der er et hjem så godt,
der er der fred og ro,
først her og siden på hans slott,
hvor du får evig bo.

11. Jesus kaller deg

Melodi: Våk, o sjel, og be

1. Jesus kaller deg:
Kom, o sjel, til meg.
Ser du ei mitt hjerte bløde,
da for deg jeg led og døde,
for å redde deg?
Kom, o sjel, til meg.

2. Kan du lenger gå,
nå og trede på
dette blod, som kan deg redde
fra all synd, død og Guds vrede!
Kan du lenger gå,
nå og det forsmå?

3. Hva har jeg deg gjort,
at du løp så fort,
langt ifra mitt skjød det varme,
inn i synd og Satans arme,
glemmer meg helt bort?
Hva har jeg deg gjort?

4. Kom ihu det hjem
som jeg giver dem
som meg her på korsgang følger,
gjennom storm og grumme bølger,
stille havn og hjem,
snart jeg giver dem.

5. Kjære, kom i dag,
redning imottag!
Snart jeg døren ellers stenger,
deg i pølen grusomt slenger.
Det er alvorssak,
kjære, kom i dag!

6. I mitt dyre blod,
denne livets flod,
kast nå all din synd og våde:
for den roper nåde, nåde.
Synden rød som blod,
kast i denne flod!

7. Blir så veien trang,
den er dog ei lang,
legg deg kun inntil hans hjerte
med din nød og all din smerte;
snart blir jubelsang,
glemt er veien trang.

12. Så hør, o sjel, den ømme stemme

Melodi: En kjærlig avskjed vil jeg tage

1. Så hør, o sjel, den ømme stemme,
hør Jesu milde frelserrøst.
Hvorledes kan så snart du glemme
ham som deg med sitt blod har løst?
O arme sjel! Hvor kan du vende
deg bort fra Jesu favn og skjød,
og hen i syndens lyster renne,
som fører deg i evig nød?

2. O våkn dog opp! I dag han banker
på hjertets dør med ømme slag;
han ynkes over deg, som vanker
så sikkert hen din nådedag.
O se! Hans blod, hans vunders smerte,
de roper til deg: Skynd deg, kom.
Kom med ditt arme, onde hjerte,
uti hans sår er legedom.

3. O kunne du hans hjerte kjenne,
hvor ømt det lenges etter deg,
du ville straks til ham deg vende
og rope: Jesu, hjelp dog meg!
Han ser deg nå i ulvens arme,
sitt arme, dyrekjøpte får.

Kom nå! Nå vil han seg forbarme
og lege dine dype sår.

4. Akk, lenge nok nå du har vandret
i syndens natt og jammerstand;
nå er det tid å bli forandret
og vende om til livets land.
O kom og gi ham nå ditt hjerte,
og bli hans brud i liv og død;
han hjelper deg i fryd og smerte
og skjenker siden hvilen søt.

13. Jesu hyrdestemme lyder

Melodi: Kunne du dog ei våke

1. Jesu hyrdestemme lyder;
kjære, hør den dog i dag!
Helt sitt hjerte han deg byder,
kjære, skynd deg og mottag!
Lenge har han søkt og ledet
etter deg, du arme lam,
tigget, ropt, bønnfalt og bedet;
skynd deg, skynd deg, kom til ham!

2. Se ham uti urtegården,
hvor hans blodsvett faller ned;
se, han vrider seg på jorden,
dette alt for deg han led.
Dine synder er de svøper
som så grumt hudfletter ham;
inn i dom og død han løper
for å fri sitt arme lam.

3. Når med korset ham du møter
på hans vei til Golgata,
når man spydet i ham støter,
si meg hva du synes da.
Når det er for dine synder
dette alt han lide må,
har du engang riktig hjerte
til hans blod å trede på?

4. Arme sjel, o la deg sige,
kom til nådens favn i dag,
hold nå opp med ham å krige,
og hans frelse imottag!
Snart han siste gang deg byder,
snart er nådedøren stengt,
snart hans siste kall det lyder;
har du dette vel betenkt?

5. Unge sjel, til deg han vinker:
skynd deg, fly imens du kan!
Svinemaskens søle stinker
i et fjernt og fremmed land.
Tøv ei lenger nå der borte,
skynd deg, kom nå til din Far!
Dine dager er korte
som du enn tilbake har.

6. Snart i skyen Jesus kommer
for å holde siste dom.
Vil du møte ham som dommer,
eller som din sjels brudgom?
Nå deg valget fritt tilbydes,
nå han beder: Kom til meg;
siden du av ham forskydes,
aldri mer han hører deg.

14. Uti himlen snart en fest skal blive

Melodi: Akk, som barn jeg glemte deg, o Herre

1. Uti himlen snart en fest skal blive
stor og herlig, full av fryd og fred;
tjenerne skal gjestene innbyde:
Hør, o synder, vil du være med?

2. Konger, fyrster, mektige og vise,
alle inn til festen bydes skal:
Der er rikt forråd på deilig spise
i den herligste av kongers sal.

3. Krøblinger og halte, blinde, lamme,
arme kryp, fortapte syndere
bydes alle, alle til det samme:
fred og frelse, syndsforlatelse.

4. Hør nå, sjel, og kom mens kallet lyder;
gå ei lenger syndens mørke sti.
Snart han ei deg lengere innbyder,
snart er nådens dyre tid forbi.

5. Brudgommen med gjennomstunget hjerte
tigger, roper, inderlig deg ber.
Skynd deg nå til ham med all din smerte,
snart, akk snart det jo for silde er.

6. Snart et annet bud til deg han sender:
rytteren på den blekgule hest.

Da for sent du deg til Herren vender,
da du bydes ei til denne fest.

7. Hør da! Hør i dag, da, arme synder,
unge, gamle, menn og kvinner, kom!
Festen nå, nå meget snart begynner,
himlens klokker ringer snart til dom.

8. Der på festen blir et deilig møte;
gamle venner der hverandre se.
Her de skiltes, medens tårer fløde,
mann og hustru, mor og søskende.

9. Skynd deg, sjel, o bli nå ei tilbake!
Nå for siste gang jeg beder deg;
ellers må du dommen imottage.
Kongen sier: – Hør – vik bort fra meg.

15. Den stille uke i 1890

Melodi: Hjertelskende venner i Kristo så kjær

1. O kommer nå hid, hver en kvinne og mann,
og la oss om korset oss samle.
Opp, skynder og haster nå alt hva vi kan;
kom alle, kom unge og gamle:
Guds enbårne Sønn henger blødende her;
for deg og for meg, for vår synd det jo er.
Kom, se nå hans blodige smerte.

2. O se dette hode, hvor såret det er,
se kinner og lepper er slaget,
se alle de strimer på ryggen han bær,
med spyd og forbannelse plaget,
se spydet igjennom hans hjerte det går,
på hender og føtter og allesteds sår,
så Lammet blant ulvene lider.

3. Hva tenker du, sjel, når ved korset du står
og ser på din blødende Frelser?
For din skyld det er jo han får disse sår,
han får dem fordi han deg elsker.
Så dyrt har han kjøpt deg, o tenk nå derpå!
Akk, kan du da lengere bort fra ham gå?
Kom straks og deg kast i hans arme.

4. Og du som bedrøvet og nedslaget går,
kom, se på hans blødende hjerte.
Her finner du legedom for dine sår
og balsam for blødende smerte.

Tenk – dommeren dør i forbryterens sted,
Guds enbårne Sønn, for å skaffe deg fred,
Guds Sønns blod for menneskets synder.

5. Se her, kjære sjel, er din sak nå gjort god,
at intet nå mer er tilbake;
din synd er nå druknet i Frelserens blod,
deg Satan ei mer kan anklage.
Din synd uti nådernes hav senket ned,
forlatt og forglemt, ei ihukommes mer.
O tro det, o sjel, og vær salig.

6. Kom, fattige, krøblinger, halte og lam,
spedalske og syndere alle!
Kom, la oss nå synge en lovsang til ham
som sådanne til seg mon kalle,
og snart i hans himmel vi synger Guds pris.
O tenk hvilket møte i Guds paradis!
Halleluja, seieren er vunnet.

16. På reisen her er jeg så bange

Melodi: Jeg har en venn som aldri sviker

1. På reisen her er jeg så bange
at jeg skal sovne inn igjen
og miste deg, min sjelevenn;
for sådan går det jo så mange.
Akk, himlen får så lite verd,
så legger man bort Åndens sverd
og bliver syndens fange.

2. Snart er det verdens lyst og ære
som drager sjelen bort fra Gud,
den som var Jesu kjære brud;
man vil så nødig korset bære.
Snart er det livets strev og strid
som opptar hjerte, sinn og tid,
og livet må hensykne.

3. O kjære Jesus, ta meg arme,
ditt ringe, svake, usle får,
og gjem meg i din sides sår,
akk ja, deg over meg forbarme!
Jeg er så bunnløs ond og hård,
så lite synden føle får,
kun sløvhet, død og kulde.

4. Jeg ofte sagde til mitt hjerte:
Nå må du riktig gjøre bot
og blive ydmyk, from og god,
ja elske Gud i glede, smerte.

Dog ble jeg like kald og stiv;
for loven giver intet liv,
den truer kun og døder.

5. Ja, når jeg kjenner på mitt hjerte
og hva som deri rører seg,
da sier det så tidt til meg:
Det er kun kunnskap som du lærte;
du har deg aldri rett omvendt,
din synd nok aldri riktig kjent,
du visst deg selv bedrager.

6. Dog i min Jesu sår og side
jeg legge vil min jammer ned;
der finner sjelen salig fred,
og intet annet vil jeg vite
til salighet enn Jesu blod,
som han for min skyld flyte lot;
det fra all synd meg renser.

7. Snart banker jeg på himlens porte
og av min Frelser lukkes inn;
han sier: Kom nå, bruden min!
O, da er alt det onde borte.
Den dag jeg meget skal få se,
men fremfor alt min Frelsere,
og siden mange venner.

17. O Jesu, min Frelser så kjære

Melodi: O tenk hvilken Frelser vi have

1. O Jesu, min Frelser så kjære,
som for meg har utgytt ditt blod,
din lønn jeg for evig vil være
for hva du for min skyld utstod.

2. Akk, verden er fredløs og fattig,
den har ingen hvile for meg;
dens glede og lyst jeg forakter,
min glede er Jesus kun deg.

3. Selv er jeg elendig og ringe,
utfattig og blottet for alt;
av godt har jeg intet å bringe,
så dypt uti Adam jeg falt.

4. Derfor jeg til korset må ile,
så fattig jeg er, knele ned;
for kun i den favn finnes hvile,
og kun i ditt blod gives fred.

5. Nå iler jeg daglig hjemover;
det synes nok ofte gå smått,
jeg bever for trengselens vover
og såres av fiendens spott.

6. Men snart er min vandring til ende,
jeg skimter alt stranden så nær;
du snart vil meg fergemann sende,
tenk – snart hos min Jesus jeg er.

7. Ja tenk, hvilken dag det skal blive,
når seieren evig er min;
o, ingen den fryd kan beskrive,
den dag jeg i himlen går inn.

8. Der aldri meg noe skal såre,
som ofte var tilfelle her;
her rinner så ofte min tåre,
men så det ei være skal der.

9. Der får jeg og møtes med mange
som jeg var isammen med her;
der synger vi Lammets nye sange,
og aldri vi skilles skal mer.

10. O sjel, som nå her er til stede,
vil du og til himmelen gå?
O si: Er du smykket og rede?
Si – kan du i dommen bestå?

11. Jeg ville så gjerne deg møte
ved brudgommens høyre å stå,
når han roper: Kom frem, I døde;
si – har bryllupsklæder du på?

18. Store Gud, min Frelser kjære

Melodi: Jesu, la mitt hjerte lenges

1. Store Gud, min Frelser kjære,
som har kjøpt meg med ditt blod,
for at din jeg skal få være,
o hvor du er hjertens god!
Aldri kan med ord jeg sige
hva du haver gjort mot meg;
du er kjærlig uten like,
jeg din miskunn fatter ei.

2. Jeg i ørken var forvillet,
syk og såret var min sjel,
uti syndens snarer hildet,
som en fangen, ussel trell.
Jeg din stemme ofte hørte;
den så vennlig for meg klang,
og mitt hjertes strenger rørte,
men forglemtes gang på gang.

3. Endelig jeg måtte høre,
stemmen lød med kraft og ild:
Barn, hva har du her å gjøre?
Barn, o barn, du farer vill!
Fredløs, skamfull, syk og såret,
som jeg var, du grep min arm,

tørret bort de bitre tårer,
trykket meg inntil din barm.

4. Og i nøden fikk jeg høre
da din milde frelserrøst:
Var din synd enn meget større,
vær frimodig, her er trøst:
Se, det blod på korset flyter,
dermed er din synd betalt;
all min nåde jeg deg byder,
liv og salighet, ja alt.

5. O, et under uten like,
hvilket bytte nå ble gjort!
Aldri kan jeg det utsige,
dertil er det altfor stort;
fra å være syndens fange
er jeg nå Guds kjære venn;
mine synder mange, mange
bak hans rygg er kastet hen.

6. Nå til himlen får jeg ile,
skjønt jeg kryper riktig smått;
såret av fiendens pile
vet jeg dog at alt er godt;
Jesus har meg ved sin side,
gjemmer meg i sine sår;
den som her med ham mon lide,
hisset ærens krone får.

7. Gråter vi enn her på jorden,
medens vi i Bokim er,
der er tåren tørret vorden;
Gud og Lammet der vi ser;
sangen da skal veldig lyde,
ja som mange vanners lyd;
Brudgommen sin brud skal byde
på en evig sabbatsfryd.

19. Vårt Sion er en stor og deilig stad

Melodi: Akk, Lammets blod

1. Vårt Sion er en stor og deilig stad,
og tanken derpå gjør mitt hjerte glad;
i troen jeg dens tårne nå alt ser
og venter snart å få inntrede der.

2. Fra Sions konge har jeg fået bud;
jeg måtte bli hans egen hjertebrud;
så sort, så arm, så heslig som jeg er,
han har meg av sitt hele hjerte kjær.

3. Han all min synd og brøde meg forlot
og tvettet ren uti sitt hjerteblod;
han kledde meg i sin rettferdighet
og gav mitt arme, syke hjerte fred.

4. Nå reiser jeg til Sion dag for dag,
det er mitt mål, min store hjertesak.
Jeg kryper visstnok mere enn jeg går,
og blir i striden ofte syk og sår.

5. Forsagt jeg ofte blir i denne strid,
og sukker: Akk – mon om jeg dog når did;
men da min brudgom rekker hånden ut
og sier: «Vær frimodig, kjære brud.»

6. Du vet jeg aldri, aldri slipper deg;
vær stille kun og klyng deg fast til meg.

En moder før sitt barn kan glemme bort,
før jeg kan glemme deg; når var det gjort?

7. Velan, min sjel, så fatt da freidig mot!
Søk daglig kraft uti din Frelsers blod;
han står deg bi i all din nød og strid,
snart får du bud: Min venn, min brud, kom hid!

8. Ja snart – o tenk dog hvilket liflig ord!
Jeg skal ei være mer på denne jord,
men stå i Sion med min krone på,
og blant de frelste seiersharpen slå.

9. Kom, kjære venner, la oss følges ad,
la ingen savnes uti Sions stad!
Se ei tilbake, se kun stadig frem,
og be og syng: O hjem, o hjem, kun hjem!

20. For Guds folk er hvile tilbage

Melodi: O tenk, hvilken Frelser

1. For Guds folk er hvile tilbage
i himmelens salige hjem.
Bak trengselens skyfulle dage
en rolighet venter på dem.

2. Her går de foraktet, har møye,
anfektelse, beven og strid.
Her flyter så tit deres øye;
de sukker: akk, var jeg dog did.

3. De ofte er bange i striden,
ja, tidt som et skjelvende blad;
for troen er ofte så liden,
de sjelden får være rett glad.

4. De sier så ofte: Nå, vekter,
er natten ei snarligen om?
Som hjorten i tørst jeg vansmekter,
gid morgenen snarligen kom!

5. Dog midt under striden og nøden
til Golgata kryper de hen;
han som der for dem led korsdøden,
er alltid den trofaste venn.

6. Når syke, forsagte og såre
de klager for hannem sin nød,

han borttørrer vennlig hver tåre,
husvaler dem ømt i sitt skjød.

7. Han sier: O brud, mens jeg venter,
jeg teller hver tåre, hver nød,
snart sender jeg vogner og henter
deg hjem i mitt salige skjød.

8. Kun stille, mitt barn, til jeg kommer,
o, brus ei, og engstes ei så;
du ser jo, det tegner til sommer,
og kronen du snarlig vil få.

9. For himmel og jord de skal vike;
men aldri det løfte du fikk.
O, tenk ei at jeg kan deg svike,
for deg jeg i døden jo gikk.

10. Halleluja, halleluja, amen,
høylovet min brudgom, min bror!
Snart skal vi få være tilsammen
for evig i himmelens kor.

21. I Torbudalen høsten 1893

Melodi: Jesu, jeg givet

1. Tiden den rinder,
årene svinder;
hør det, o sjel, imens du er ung.
Rosene grønne,
friske og skjønne,
falme kan snart for dødskulden tung;
verden den frister, lokker og ber:
Kom, følg med oss; vi leker og ler:
Mangen med smerte,
blødende hjerte
glemte sin sjel, sin Gud.

2. Tiden den rinder,
årene svinder,
hør det, du sterke, livsfriske sjel.
Mangen en løper,
selger og kjøper,
glemmer så bort sitt evige vel.
Sykdom kan brenne leppen så het;
døden kan komme før sol går ned.
O, er du rede
nå å fremtrede
og blive dømt av Gud?

3. Tiden den rinder,
årene svinder;
hører det alle, kvinne og mann;

Jesus deg beder,
roper og græder:
Barn, barn, kom hjem fra fremmede land.
Tre dog mitt blod ei lengere ned;
hulk da for deg i haven jeg gret,
se dog mitt hjerte,
hør dog min smerte,
barn, kom nå i min favn!

4. Tiden den rinder,
dagene svinder;
natten vil bryte hastigen frem.
Brudgommen kommer
som verdens dommer,
si – er du rede, er du blant dem
som har sin lampe brennende klar?
Si – har du olje i ditt kar?
Døren seg lukke,
gråt, bønn og sukke;
aldri den åpnes mer.

5. Tiden den rinder,
årene svinder,
snart er du hjemme, troende sjel.
Jesus, din hyrde,
bærer din byrde,
i dine smerter tager han del;
legg deg kun stille inn til hans bryst,
følg du kun barnlig etter hans røst.
Bergene viker,
så selv han siger,
men hans trofasthet ei.

6. Tiden den rinder,
årene svinder,
snart tørres trengselstårene bort;
er du i prøver,
mangt som bedrøver,
husk: denne tidens møye er kort.

Om du er fattig, syk og forglemt
og under korset trykket og klemt,
Jesus var mere
fattig, bar flere
byrder enn du og jeg.

7. Tiden den rinder,
årene svinder,
snart henter Jesus bruden sin hjem.
Tørk bort din tåre,
kvid ei så såre,
fatt mot, og hast kun stadigen frem.
Jesus deg bærer ømt i sin favn,
Jesus deg fører sikkert i havn,
skjenker deg kronen,
setter på tronen
bruden i evighet.

22. Ved årsmøtet for indre misjon i Kristiansund 26. mars 1894

Melodi: Fremad det går igjennom, eller Hos Gud er idel glede

1. For lenger tid tilbage
det var en herlig fest;
den gamle utav dage,
han sendte oss en gjest.
Da himlens engler jublet
og sang om fred på jord,
og siden fest var ofte
kring syndervennen stor.

2. Den toller Levi gjorde
et festlig gjestebud,
der mange satt ved bordet
som gledet seg i Gud.
Guds egen sølvbasune,
som lød i denne stund,
den sa til de fortapte:
Nå kan I vorde sunn.

3. Fra Simons hus hin kvinne
gikk festlig kalt og stemt,
forlorne sønn mon finne
i farens hus alt glemt.
Den legte Bartimeus,
hør hvor han synger med,

og se den små Sakkeus,
han jubler over fred.

4. Og hist på påskemorgen
der fest ble visst og sant,
der glemtes hele sorgen,
da de sin Jesus fant;
Maria Magdalena,
hun sang i vilden sky,
og Peter og Johannes,
de ble som født på ny.

5. Når vi i dag er samlet
til denne enkle fest,
så la oss prise Lammet,
som er vår kjære gjest;
han er ennå iblant oss,
det var han og i år,
og hjem til hjorden bar han
dog noen funne får.

6. Takk, hjertemilde Jesu,
for all din kjærlighet!
Du tukter dine venner
og trøster dem som gret;
og snart vi ere hjemme
hos deg i himlens kor,
da blir det riktig festlig,
da blir det påske stor.

23. O du beste venn man finner

Melodi: O hvor salig det skal blive

1. O du beste venn man finner
fremfor alle venner her,
du som sjelens sår forbinder
og har store syndre kjær;
du vil høre, låne øre
til en sådan som jeg er.

2. Takk av hjertet, Jesu kjære,
som for meg utgjøt ditt blod;
all min synd du ville bære,
deg for den korsfeste lot.
Hvilken nåde, hvilken nåde,
all min straff du da utstod.

3. Takk at du meg også kalte
ved ditt ord og Helligånd,
til din egen brud utvalgte,
løste meg av syndens bånd;
hvilket under, store under
å bli frelst fra Satans hånd.

4. Men jeg lenges, Jesu kjære,
etter himlens sabbatsro,
å få evig hos deg være,
for ditt ansikt alltid bo;
for på jorden, her på jorden
gives aldri noen ro.

5. Noe alltid her meg sårer,
egen eller andres nød;
mange skjulte, bitre tårer
her på jorden tidt der fløt,
ja, det bliver, o, det bliver
her å spise tårebrød.

6. Satan frister, verden øver
spott, og kjødet plager her,
falske venner meg bedrøver,
for at de så blinde er;
derfor må jeg ofte sukke:
Akk, i Bokim trangt det er.

7. Når da bruden sådan trenges
her i syndens mørke land,
kan du undres om den lenges
etter himlens stille strand?
Kjære Jesus, o min Jesus,
hent meg dog så snart du kan.

8. Dog, min sjel, o vær kun stille,
brus ei så, men tålig vent;
overgi deg i hans vilje,
alt med deg er kjærlig ment;
kampen, nøden, gråten, striden
skal du se så vel har tjent.

9. Snart din brudgom skal deg hente,
seierskronen rekke deg;
derfor stille, tålig vente,
alting snart forandrer seg;
husk det bytte, tenk den lykke
der i himlen venter deg.

24. O kjære Gud og Frelser søt

Melodi: Se, åpen står Guds faderfavn

1. O kjære Gud og Frelser søt,
din kjærlighet er stor,
som led den bitre korsets død
for syndere på jord,
som tok min skyld, min dom og ve,
frivillig dette bar,
deg nagle lot til korsets tre
for synden min så svar.

2. Ditt blod på korset rislet ut
og ble en nådeflod;
så sender du rundt verden bud:
O synder, fatt nå mot!
Ifra et heslig syndeskarn,
fra hode inntil fot,
jeg vasker deg, gjør deg til mitt barn;
o, hvilket mektig blod!

3. Men ofte er det slemt å tro
at dette er for mig;
jeg frykter det blir kjødelig ro
om jeg skal tro det slig.
Jeg mente, var jeg rett omvendt,
jeg kunne ei være så;
jeg visst min synd ei rett har kjent,
bedrag det være må.

4. Og mer og mer jeg får å se
av synd og heslighet,
det bøyer meg på hjertets kne
og slår meg ganske ned;
dog bøyer meg – nei, just det er –
som nå forskrekker mig;
for hard og kald og død jeg er,
med hjertet fullt av svig.

5. Tør jeg da tro at barn jeg er,
din rette, sanne brud?
Kan sådanne du have kjær,
min Herre og min Gud?
Fornuft og Satan sier nei,
du må ei tro det, du;
du er ei på den rette vei,
ei rett omvendt ennu.

6. Da hører jeg en stille røst
igjennom stormens gny:
Jeg har deg med mitt blod forløst,
på Golgata er ly;
har jeg ei selv din synd betalt
med mitt utrunne blod,
ditt skyldbrev sønderrevet da,
jeg det til korset slo.

7. Ja, Gudskjelov til evig tid,
ditt ord meg sier så
at denne nåde er for meg,
for meg, for meg også;
o, takk og pris, min Frelser god,
jeg er din smertes lønn,
takk for ditt dyrebare blod,
velsignede Guds Sønn!

8. Nå vil jeg følge deg den tid
jeg har tilbake her;
det visstnok blir en bitter strid,
men sådan veien er,

og snart jeg når det søte hjem,
hvor dine kronen bær,
og da jeg synge skal blant dem:
Jeg frelst ved blodet er.

9. Og den jeg først får møte der,
er deg, min Frelser god,
og siden mange jeg har kjær,
ført did ved samme blod.
O, hvilken sang i evighet
om dette dyre blod,
som skjenker arme syndre fred;
takk, takk, min Frelser god!

25. En pilegrim er jeg på jordrike her

Melodi: Hjertelskende venner i Kristo

1. En pilegrim er jeg på jordrike her,
min hu står til himmelens lande;
men veien, den tornet og vanskelig er,
omgivet av brusende vanne;
så ofte jeg sukker: Akk, var jeg dog hjem,
akk, stod jeg forenet for tronen med dem
som slaktede Lammet lovsynge!

2. Jeg trives så ille i tårenes dal,
for alt er av synden fordervet;
når vil du meg hente til himmelens sal,
som du med ditt blod meg forhvervet?
Akk, kjæreste Jesu, ditt lam jeg jo er,
og medens du drøyer, i favn meg dog bær,
at intet fra deg meg skal rive.

3. Jeg fristes og plages av syndens forgift,
som gjennomtrengt haver mitt hjerte;
så lenge jeg er her, jeg den ei blir kvitt,
men den vil forvolde meg smerte.
Og stundom jeg frykter at du og blir vred
for all den ulydighet, synd og fortred
hvormed jeg deg daglig bedrøver.

4. Dog én ting meg hjelper og styrker mitt mot
når fristelsens bølger jeg smaker:

det er, o min Jesu, ditt utgytte blod,
det synden og frykten borttager;
det stiller min nød, og det leger hvert sår,
bortvisker så vennlig hver brennende tår,
og kampen på ny jeg fortsetter.

5. Og medens jeg strider og lider på jord,
jeg tenker på salighetskronen,
når snart jeg får sitte som gjest ved ditt bord
og se deg, min Jesus, på tronen.
O, hvilken en dag for min fattige sjel,
når synden og verden jeg sier farvel!
Kom snart, Herre Jesu, kom, amen.

26. Det store under

Egen melodi

1. Vår store Gud gjør store under,
det største har han gjort mot meg,
den dag han kastet mine synder
i nådehavet bakom seg
og meg utvalgte til sin brud.
O du forunderlige Gud!

2. Jeg fattig er og syk og såret
fra hodeisse inntil fot.
Dog har han meg til brud utkåret
og vasket ren uti sitt blod.
Jeg, som til helved skyldig var,
er Jesu brud, og Gud min Far.

3. Nå får jeg hvile ved hans hjerte
og klage for ham all min nød;
her er så meget som gjør smerte,
så tidt i lønn min tåre fløt;
men dette sier jeg min venn,
og så blir alting godt igjen.

4. Jeg ofte er i frykt og fare
og tenker alt er selvbedrag;
jeg synes livet vil ei svare
som når det rett var hjertets sak;
hvor skal jeg hen med denne nød?
Jo, ile til min Frelsers skjød.

5. Så lenge jeg er her på jorden,
jeg plages daglig av min synd;
jeg fattig var – er verre vorden,
ser mer og mer av hjertets dynd.
Dog får jeg være Jesu brud.
O du forunderlige Gud!

6. Men, kjære Gud, du meg bevare
i ydmykhet for hver en dag;
her er så fullt av fall og snare,
fiendene slår slag i slag.
O, gjem meg, bær meg i ditt skjød,
så tro jeg blir inntil min død.

7. Og når jeg hjemme står for tronen
og ser min brudgoms ansikt på,
når han meg rekker seierskronen,
da skal jeg på min harpe slå,
og evig da jeg roper ut:
O du forunderlige Gud!

27. To som passer

Melodi: Fremad det går, eller: Hos Gud er idel glede

1. O Jesu, Frelser kjære,
du synd'res beste venn,
din vil jeg evig være,
og du er min igjen.
To, som er mer ulike,
der aldri møtes kan,
og dog så rent utmerket
de passer for hverann'.

2. En konge tar en betler
og gjør ham til sin sønn,
ved siden av seg setter
med kongekrone skjønn.
Den rene tager skarnet
fra syndens skitne flod
og sier: Se, gudsbarnet!
Nå rent uti mitt blod.

3. Ti tusen ganger skyldig
å kastes fra deg ut,
og dog betalt fullgyldig
som ren og plettfri brud;
en blind og halt og krøpling,
spedalsk fra topp til tå,
du hjertelig omfavner,
og sunn den blive må.

4. Hva skal jeg om deg sige,
min Gud og Frelser søt,
du skjenker meg ditt rike
og tager all min nød;
ditt liv, ditt blod du gav meg,
din himmel, ett og alt,
så må du meg få eie,
som du så dyrt betalt.

5. Nå går jeg her og skuer
mot hjemmets skjønne strand,
her meget meg nedkuer
i dette trengsels land.
Her meget sinnet sårer
og volder sjelen nød,
så bitre, salte tårer
i stillhet ofte fløt.

6. Akk, hjertemilde Jesu,
kom snart og ta oss hjem;
for veien er så farlig
og trang å komme frem.
Akk, la meg ikke stanse,
før jeg i himlen står
og livets brudekranse
og kronen av deg får.

28. Jeg haver hørt om et deilig land

Melodi: Blant alle lande i øst og vest

1. Jeg haver hørt om et deilig land,
med krystallsteder og sølvklar strand,
med sabbatshvile,
dit vil jeg ile,
så fort jeg kan.

2. Jeg haver hørt om en deilig stad,
hvor hver innbygger er rik og glad,
der høres toner
om vår Forsoner
i englerad.

3. Farvel da, verden, du usle sted,
alt hva du eier, gir meg ei fred;
du kun meg sårer,
og bitre tårer
hos deg jeg gret.

4. Nå trives jeg ikke mere her;
nei, en utlending og gjest jeg er,
jeg ett begjære,
kun å få være
hvor Jesus er.

5. Han dyrt nok kjøpte meg til sin brud,
hans hjerteblod fløt på korset ut;
han tok min brøde,

for den han døde
og slettet ut.

6. Når han så dyrt har betalt for mig,
hvor kan da, verden, jeg elske dig?
Når han deg gjester,
du ham korsfester
med grusomt skrig.

7. Nei, tusen ganger, o Jesu min,
jeg vil kun være for evig din;
for all din smerte,
o, ta mitt hjerte,
ja, ta det inn.

8. Men si meg, vekter, hva klokken er?
O, kommer snart ei min brudgom kjær?
Jeg ville drage
og avsted tage
fra verden her.

9. Jeg går og lytter og venter på
at lyden av ham snart høre få,
ja, trenges såre,
så lengselståre
jeg gråte må.

10. Dog vent, min sjel, enn en liten stund;
han kommer nok om et par sekund.
Hold deg kun rede,
snart får du trede
på stadens grunn.

11. O, kommer, venner, og følger med!
Si verden farvel og drag avsted.
Hør! Himlens klokker
deg vennlig lokker;
o, kom, kom med!

29. Her en fremmed dog jeg er

Melodi: Dyp av nåde inderlig

1. Her en fremmed dog jeg er,
trives ikke mere her.
Hjemmet, hjemmet hos vår Gud,
dit hun lenges, Jesu brud.

2. O, jeg blir så ofte trett,
utav strid og trengsel mett.
Si meg, vekter, hva du ser,
er ei ennå klokken mer?

3. Satan, verden og mitt kjød
bringer ofte meg i nød.
Tåren brenner på mitt kinn,
og jeg ser ei vennen min.

4. Dog jeg ei forsage bør;
Jesus hjelper nå som før,
om han stundom skjuler seg,
aldri han forglemmer meg.

5. Nei, hans løfter evig står,
jeg meg skjuler i hans sår;
der jeg lever, der jeg dør,
intet meg da skade tør.

6. Men å tro er ofte slemt,
og hans løfter har jeg glemt.
Stormen bruser, bølgen går,
mon om jeg dog landet når.

7. O, kun fremad uforsagt,
Jesus holder om deg vakt;
solen atter stråler frem,
snart jeg når mitt himmelhjem.

8. O, hva er da denne strid
imot sabbatshvilen blid.
O, hvor skjønt det hjemme er,
der jeg aldri gråter mer.

30. Nå Gud skje lov for all din store nåde

Melodi: Tenk når engang

1. Nå Gud skje lov for all din store nåde,
som du bevist mot meg til liv og sjel;
i ett og alt så kjærlig du mon råde,
i ett og alt du sørget for mitt vel.

2. Jeg kan deg aldri takke som jeg ville,
og først og sist for ditt utgytte blod,
for Davids hus den livsens flod og kilde,
som åpnet ble, da du min straff utstod.

3. På veien visstnok mange prøver møtte;
jeg stod forsagt og motløs mangen gang;
men derved du meg til ditt hjerte nødte
og lærte meg å synge Lammets sang.

4. Nå er min vandring visstnok snart til ende;
jeg venter at du snart meg sender bud;
du hjelpe meg, at lampen den kan brenne,
inntil du hente vil din ringe brud.

5. Farvel da, venner mellom Norges fjelde,
i by og bygd på hver en ø og strand!
Snart for oss alle vil det sikkert gjelde
om det er sant at lampen er i stand.

6. Jeg frykter for at mange ei har olje
uti sitt kar, men kun uti sin munn.

O kjære sjel, det er ei tid å sove,
snart er det visstnok siste midnattstund.

7. Og du, som ingenting så gjerne ville
som at din lampe skulle brenne klart,
drikk flittig utav Ordets friske kilde,
så møtes vi hos Jesus meget snart.

8. Farvel da, barn og slekt og venner kjære!
Velkommen etter til vår sabbatsro,
der skal vi alle, alle sammen være
i evighet hos Jesus salig bo.

31. O kjære sjel, som i synden går

Melodi: Blant alle lande i øst og vest

1. O kjære sjel, som i synden går,
tenk, død og dommen deg forestår.
Nå må du høre
og låne øre,
mens tid du får.

2. Hva Jesus gjorde, den død han led;
hans kamp og tårer, hans blodig sved,
du ei betenker,
men fort deg senker
i synden ned.

3. Du arme, fredløse verdens trell,
som grusomt myrder din arme sjel,
tenk, Jesus græder
og for deg beder,
betenk det vel.

4. O, skynd deg, kast deg ved korset ned,
din blodig brøde og nød begræd,
enn Jesus banker,
har frelsestanker,
begynn og bed.

5. Deg å omvende du har vel ment
engang, men tenk om det blir for sent.
O, hvilken jammer

i mørkets flammer –
for sent, for sent!

6. Men er du bleven Guds kjære venn
og daglig iler mot himmelen,
o, hold deg vågen,
så verdenstågen
ei tar deg hen.

7. I Ånden mange begynte gå
og tenkte sikkert en krone få,
men motet slaknet
og striden spaknet,
de falne lå.

8. Lots hustru flydde fra Sodom ut,
men akk! hun adlød ei Herrens bud.
O, la deg minne,
legg det på sinne,
du Jesu brud.

9. Husk, Esau solgte sin fødselsrett,
han fikk så meget, han åt seg mett.
For sent med tåre
han angret såre
hva der var skjedd.

10. Og husk på Demas, den usle sjel,
han som var barn, ble en verdens trell.
Ham gullet dåret,
sin sjel han såret,
ja, tapte hel.

11. Din brudgom vinker, o, il avsted,
snart er du hjemme hos ham i fred,
med ærens krone
for Lammets trone
i evighet.

32. Det var en dag, da fikk jeg bud

Melodi: Jeg ser deg, søte Lam, å stå

1. Det var en dag, da fikk jeg bud
ifra Immanuel,
jeg måtte fly fra Babel ut
og reddet få min sjel;
det grep meg inn i hjertets rot,
jeg fredløs satt ved Babels flod,
min sjel den blødde, og jeg gret,
Gud vet hvor ondt jeg led.

2. Så stod jeg opp og drog avsted,
så usel som jeg var,
ved Jesu kors jeg segnet ned
med syndebyrden svar;
jeg ropte: Kan jeg nåde få,
vil du med meg i rette gå?
Han svarte: Sønn, frimodig vær,
din synd tilgivet er.

3. Tenk, være løst fra Satans makt,
fra syndens fangenskap,
tenk, inn til Jesu hjerte lagt,
frelst fra uhyrets gap!
O under stort, o Gud, min Gud!
For meg å blive Jesu brud,

tenk, tenk dog hvilket nådens dyp
for slikt elendig kryp!

4. Nå lever jeg i sorgenfri
uti min brudgoms skjød,
den frigjort er som han gjør fri
fra Satan, synd og død;
han overtager all min sak
og ordner alting dag for dag;
som øyesten meg vokter vel,
til legem og til sjel.

5. En hjertefeil jeg ennå har,
som aldri bliver god,
så medisin jeg daglig tar,
og det er Jesu blod.
Men riktig frisk jeg blir ei mer
før vandringsstaven legges ned,
derfor jeg lenges dag for dag,
dog skje Guds velbehag.

6. Gud, hjelp meg at jeg daglig må
årvåken stå på vakt,
iført Guds fulle rustning stå
og kjempe uforsagt;
se, kronen vinker, gå kun an,
o, straks der borte ser du land.
Hold fast! Hold fast ved Jesu sår,
da snart du kronen får.

33. Om jeg forglemmer Sion

1. Om jeg forglemmer Sion, så sier Herren Gud,
så skal min høyre hånd forglemt og være,
om noen gang jeg glemmer at Sion er min brud,
om jeg ei skal mitt eget barn forsvare.
Da vil jeg og forglemme mine sår uti min hånd,
da vil jeg og forglemme mitt blod, mitt kors og bånd,
om ikke Sion er min høgste glede.

2. For bergene skal vike, men nåden viker ei,
og fredsforbundet aldri skal forfalle,
jeg kan deg aldri svike til evig tid, o nei,
om høyene og berge skulle falle;
for så jeg haver svoret: Jeg vredes ei på deg,
jeg alltid deg har elsket og er deg nådelig,
og aldri jeg opphør' å være nådig.

3. Men Sion sier: Herre, du har forglemmet meg,
du har meg uti vrede overgivet.
Akk, hvor skal jeg, o Sion, formå å glemme deg,
ditt navn jeg har på mine hender skrevet.
Før skal en kvinne glemme det barn som hun har født,
jeg kan deg aldri glemme, for jeg for deg har blødt,
og for meg ere alltid dine murer.

4. Jeg skal ei overgive og aldri glemme deg,
du er mitt hjertes lyst, den kjære bruden,
så frykte deg nå ikke, jeg har forløset deg
og haver kledd deg ut i bryllupsskruden.
Den som deg vover røre, har rørt min øyesten,

du er i mine øyne så elskelig og ren
at ingen plett og rynke man kan finne.

5. Så spørger Herren Sion: Hvor er ditt skilsmissbrev,
med hvilket jeg deg haver overgivet?
Ditt skyldebrev på korset jeg tok og sønderrev,
og annet skyldbrev har jeg aldri skrevet.
Med fullgod mynt betalet min store fordring er,
og mer enn én betaling for skyld jeg ei begjær.
Hvem er den ågerkarl som deg kan fordre?

6. Akk, trøster, taler liflig med mitt Jerusalem,
for for dets skyld mitt hjerte i meg brister.
Dine synder ere borte, jeg har utslettet dem,
og jeg har helet alle dine brister.
Du bære skal en krone av uforgjengelig glans,
du kjøptes av din Jesus og skal forblive hans,
en kongehue i hans hånd skal være.

7. Man skal ei mere kalle deg overgitt, forlatt.
Min lyst, min fryd ditt nye navn skal være.
Såsom en brudgom gleder seg i sitt hjertes skatt,
så skal Herrens fryd just du, o Sion, være.
En evig fryd og glede og hvile skal du få,
og all din nød og trengsel de skulle da bortgå
og aldri, aldri mere komme atter.

* * *

Intet annet enn Jesus og ham korsfestet.

Om Per Nordsletten

1837–1923

Per Nordsletten (1837–1923) ble født 16. februar 1837 på det lille bruket Nordsletten i Lesja i Gudbrandsdalen, og han overtok garden allerede som syttenåring. I ungdommen levde han et verdslig liv. En kveld i 1858 vant han penger i kortspill, og samvittigheten våknet. Han gikk ut i stallen og ba om nåde, og gjennom Rosenius' skrifter fant han fred i Kristus. Året etter giftet han seg med Anne Lyftingsmo fra Lesja, og de fikk seks barn.

Kort tid etter omvendelsen begynte han å reise som lekpredikant. Om vinteren var han ofte borte i flere uker, og om sommeren holdt han møter i Øvre Gudbrandsdal og Romsdal. Fra 1867 var han emissær for Det Norske Misjonsselskap i Trøndelag, og senere reiste han fritt, både for lokale foreninger, Indremisjonen og Misjonsselskapet. Han virket mest i Trøndelag og Møre og Romsdal og ledet flere store vekkelser. Mange søkte ham også for sjelesorg, og han skrev en mengde brev til dem. Han holdt fast ved Den norske kirke, men sørget over at den liberale teologien fikk innpass der. Forkynnelsen hans bar preg av haugianernes alvor, men var evangelisk og frigjørende. Han forkynte til han var nær sytti år, og døde på Nordsletten 22. november 1923.

Sangene skrev han for å synge dem selv på vandringene. De handler om hvordan jeg er, og hvordan Jesus er – og om himmelen. I 1899 samlet han dem i heftet «Nogle religiøse Sange», som kom i nye opplag i 1903 og 1907. Flere av dem har levd videre i bedehussangbøkene: «O min Frelser så kjær», «Jeg kjenner et navn med så deilig en klang», «Englene forkynner fred» og særlig «For Guds folk er hvilen tilbake».